

Druge žurja, s'kotaryniž nutsch pschižo do teje žlo-
wezneje hutschoby. A to šu te až ty wěsch, až
nejšy niz, ač chudy žalobny grěšnik. Ty mušyšch
twoju šamsku žaloscž zušch, a husnascch, až nam-
žošch šam šneje wen až newěsch šebe žedneje rady
a žednogo troschta. Čtož potom psches to šnankstwo
togo šwětego Ducha šgonijo, až Šesus šwojo žy-
wěne jo wostawił ša naš a šwoju kšchej pschelał,
k'wodawaņu tych grěchow, ten tke wě, až ten Wi-
možnič tu duschu jo huryl s'tych pasorow togo wi-
nika, kotryž še juž myšlascho, až jo jomu wěsta.
Čtož we takej nusy a tšchachosche jo posnał togo
Wimožniča, ten ma Šogo welgi, jo nehugroneze
lubo; ten šapschimejo twarže Šogo ruku a ne-
puschcža Šogo, dasch teke še jomu staňo, zož jan
kšchěto. Won ma dobru a wěstu doweru a šta-
wijo šwoju želu nažeju we žyweņu a šmerschi na
šwojogo Šesusa. A gab še teke jomu welgi žurne
schto na šwěsche a te žišchi togo šwěta k'nomu
pschistupowali groneze: žo ga jo nět twoj Šesus?
a žo ga jo šchi pomozh, až še k'nomu žaržyšch a
šomu šlužyšch? my wele ša Nim nepšchaschamy,
a lej, nejžo ga nam še lepej, ač tebe? — glich won
še nedajo šamolisch, ale hutowolajo šam pschi še žesto:
„gaž ja jano Tebe mam, ga nerožim ja niz we
něbjo a šejmu, a lěž mē teč schěto a duscha šgino-
tej, ga šy ty, Knežo, glich mojeje hutschoby troscht
a moj žel!“ Tak schěgno ten Wimožnič te hu-
tšchoby k'šebe, až wěže, kač drogo jomu šu pschischli,
až šmy wimožone, až naš jo hufupił se šwojeju
kšchwju a se šwojim žywenim. Wětschu luboscž
nama nichten. Tak jěšno, ač našcha hutschoba to